

IMA NADE

Vladimir Kajiš

Većina svjetskih misli o nadi je povezana sa neizvjesnošću i nesigurnošću. Iako za vrijeme života nada može zračiti optimizmom, na kraju ipak biva oslikana pesimizmom, razočarenjem i posvemašnjim očajem. Tako i poznati Njemački pisac Goethe shrvan tom činjenicom piše da ipak na kraju svega: "Svi ljudi bivaju u svojim nadama razočarani, i u svojim iščekivanjima prevareni." Dok je za izvjesnog Marcela Acharda nada ništa više nego „ ... jedan od onih lijekova koji uopće ne liječe, nego samo produžuju patnju."

Izražena je kao psihičko stanje ili osjećaj u kojem se očekuje da bi se što moglo dogoditi, ili da bi se želja mogla ispuniti. Praktično se doživljava u ustrajnom iščekivanju svog ispunjenja. No i unatoč najačim čežnjama srca nema garancije, sigurnosti i temelja za ispunjenje očekivanog.

Općenito se opisuje kao: temelj optimizma, pogled uprt ispred sebe, najbolji lijek protiv očaja, kruh za siromaha, opravdanje za smrtnika ili čak kao jednostavan izraz za utopiju. Smatra se da se obično rađa i gaji usred nesposobnosti da se pogleda istini u oči ili u nemogućnosti da se čovjek pomiri sa nepromjenljivim stanjem stvari. Svojestvena je gotovo svakom čovjeku kao nužna reakcija uma u priželjkivanju i iščekivanju nekakvog izlaza naročito onda kada smo uhvaćeni u koštac s problemima života, a pogotovo u bezizlaznim situacijama.

No nada nije samo apstraktan pojam ona je nadasve i praktično nadahnuće za život, jer unatoč situacijama i okolnostima koje su svojstvenije pesizmu, upravo ona postaje taj osjećaj optimizma, te mnogi samo zbog određene nade nalaze razloga za smisao svog života. Odnosno, kako se zna reći: „Žive u nadi“! Ona tako postaje vrlinom i izvorom snage za život. Zato, književnik Ivan Cankar veli "Nema ljepše nade od one što je nikla iz tuge i nema ljepših snova od onih što ih rađa bol." Nada je motivacija za život i u najtežim situacijama.

Na tom pravcu je zanimljiva konstatacija pisca Spencera Johnosona koji kaže da "Nada ... (postaje) sama po sebi jedna vrsta sreće i možda najveća sreća što nam može dati ovaj svijet." Nada je ono iskonsko i instiktivno u ljudskom biću što ga tjera da se ne predaje kada baš sve upućuje na to da je poražen i da bi se trebao predati.

Nada je ljubav prema životu što mami osmijeh na lice danas, jer sniva o boljem sutra. "U nadi se živi, u nadi se mre" kako kaže narodna poslovice, a kad je tanja od najtanje vlasi, ona je spona što se posljednja kida!

Međutim, nada ne samo da ima svoje jakosti i slabosti ona ima i svoj kraj. Dakle, premda je većina nada ovoga svijeta nesigurna i nepouzdana ona ipak živi u ljudskim srcima. Ljudi će ipak nastaviti gajiti svoje nade iako im se za života rijetko kada ispunjavaju. Ali, na kraju svega smrt je ta koja će pokopati zajedno s čovjekom i posljednju nadu u njemu!

Unatoč tomu što je nada dobar suputnik na putu, na kraju ipak napušta i razočarava. Iako je nada zadnje što umire u čovjeku tu se nazire njen kraj. Zato, kako kaže Latinska poslovice:

„dok živiš prilikuje ti da se nadaš“, ali kada umireš umiru sa tobom i sve tvoje životne nade. Tako nam i mudri Solomon veli: „Jer onaj koji je među živima, ima nade, jer jamačno, živom psu bolje je u tome nego mrtvom lavu“ (Prop.9,4). Međutim, ima li čovjek razlog za nadu da će preživjeti smrt, taj nužni kraj svakoga ljudskog bića s kojim nestaju i sva njegova životna iščekivanja?

Zbog ovih obilježja ovosvjetske nade svatko bi se s razlogom trebao zapitati da li postoji nada koja je obilježena sigurnošću i pouzdanjem, postoji li iščekivanje koje će se sigurno ispuniti i postoji li nada koja na kraju neće razočarati?

No zapitajmo se, može li, uopće, ijedan smrtnik zasnovati i gajiti nadu koja će nadvladati smrt? Iako za mnoge ljude odgovor na ovo pitanje graniči sa domenom mašte Apostol Petar zahvaljuje Bogu slijedećim riječima:

„Neka bude hvaljen Bog, Otac našega Gospodina Isusa Krista, koji nas po svome velikom milosrđu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih ponovo rodi za živu nadu, za neprolaznu, neokaljanu, neuvelu baštinu koja vam stoji sačuvana u nebesima.“ (1Pt.1,3-4).

Tako, dok se čovječanstvo već dugo i neumorno trudi pronaći odgovor na ovo esencijalno pitanje, Biblija nudi ne samo odgovor nego i rješenje za tragediju čovjeka otrgnutog od Boga koji je podložan sili grijeha i smrti. Bog, ipak rađa u čovjeku nadu. On je autor naše nade! Kako? Uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih, koje postaje živom nadom ili pouzdanom garancijom vlastitog uskrsnuća za svakog onoga koji je položio svoju nadu i vjeru u tu Radosnu vijest!

Psalam 62 govori o tome da je Bog čovjeku jedina nada! S obrnutog stajališta, Apostol Pavao nam kaže da svijet bez Boga živi i bez nade! (Ef.2,12). Unatoč, mnogim: prolaznim, lažnim, ispunjenim i neispunjenim nadama ovoga svijeta s Božje perspektive čovječanstvo bez Boga je čovječanstvo bez istinske i pouzdane nade!

Međutim, kršćanska nada za razliku od nade ovog svijeta, nije nešto nesigurno i neizvjesno što je utemeljeno na pukoj želji, iz jednostavnog razloga što je njeno izvoriste sam Bog i jer je ona utemeljena na Njegovoj Riječi. Stoga je ona sigurna i pouzdana, koliko je sigurno i pouzdano postojanje samog Boga. Stoga je kršćanska nada pouzdana i sigurna i za stvari koje se još nisu dogodile ili koje još ne vidimo, a ipak strpljivo iščekujemo njihovo ispunjenje!

Biblijska ili kršćanska nada ne znači život u oblacima, sanjarenje o boljem životu. To nije samo projekcija onoga što bismo željeli biti ili činiti. Ona je utemeljena na Božjim obećanjima, zagaraniranim zakletvom samoga Boga, i ispunjena u Isusu Kristu! Ta nada ne proizilazi iz naših samovoljnih želja i maštanja, jer sam Bog daje temelj, razlog i cilj toj nadi!

¹⁷ Tako i Bog: htio je baštinicima obećanja obilatije pokazati nepromjenljivost svoje odluke pa zato zajamči zakletvom ¹⁸ da bismo po dva nepromjenljiva čina - u kojima je nemoguće da bi Bog prevario - mi pribjeglice imali snažno ohrabrenje da se držimo ponuđene nade. ¹⁹ Ona nam je kao pouzdano i čvrsto sidro duše što ulazi u unutrašnjost iza zavjese, ²⁰ kamo je kao preteča za nas ušao Isus. (Heb.6,17-20).

Dakle, kako ovdje vidimo kršćanska nada nije samo puko nadanje obilježeno neizvjesnošću, nesigurnošću i nepouzdanjem, nego kako tekst kaže „Ona nam je pouzdano i čvrsto sidro duše,“ usidreno u samom Bogu, tako da usred oluje, vjetrova i valova mi imamo sigurno utočište, te zbog toga naš brodić može odoljeti i najgorim burama života.

Za Apostola Pavla je to iščekivanje koje nemože iznevjeriti, a temelj njegova pouzdanja je ništa drugo nego ljubav Božja koja je prema nama pokazana u Kristovoj zastupničkoj smrti za naše grijeha (Rim.5,5-6). Zato, ta nada postaje sredstvo po kojem se spašavamo (Rim.8,23). Zbog toga smo i pozvani da trajno čuvamo tu nadu ustrajno iščekujući njeno potpuno ispunjenje u našem konačnom proslavljenju.

No kršćanska nada nije samo iščekivanje uskrснуća koje će se pouzdano ispuniti, nego i snaga koja nadahnjuje naš sadašnji kršćanski život. Ta je nada, izvor snage za drugačije življenje, ne prema vrijednostima ovoga svijeta temeljenim na žudnji za posjedovanjem i nadmetanjem, požudi tjela, očiju i ponosu života nego prema duhovnim vrijednostima utemeljenim na Božjoj Riječi.

Ta nada je, također i temelj kršćanskog poslanja ovome svijetu koji živi bez Boga i bez nade! Nošen tom spoznajom Pavao se upravo zbog toga smatrao slugom Božjim i apostolom Isusa Krista, poslan za promicanje vjere Božjih izabranika i širenja prave bogoštovne nauke na temelju nade u vječni život – život koji prije vječnih vremena obeća Bog, koji nikad ne laže, a svoju riječ objavi u svoje vrijeme propovijedanjem! (Tit.1,1-3).

Pavao je o toj nadi svjedočio židovima, Rimskim upraviteljima i kraljevima u svojoj obrani Evanđelja! To je nada zbog koje je bio suđen i okovan, te zbog koje je na kraju i položio svoj život! To je nada kojoj ne može nauditi ni nevolja niti smrt, jer je to nada u uskrснуće mrtvih koja se rodila na temelju Kristova uskrснуća, i čeka svoje ispunjenje u vlastitiom.

Zbog toga, svaki kršćanin koji posjeduje tu nadu automatski postaje i navjestiteljem te nade ovom izgubljenom svijetu propovijedanjem Evanđelja Isusa Krista! Ne zaboravimo stoga da se ova nada u Kristu koju posjedujemo mi kao pojedinci, tiče čitavog čovječanstva. Jer „Ime Njegovo nada je narodima“ (Mt.12,21).

Zato nas Apostol Petar ohrabruje da uvijek budemo spremni ovom svijetu dati odgovor za razlog nade koji je u nama (1Pt.3,15).

Međutim, Petar nas ne potiče samo na to da uvijek budemo spremni na odgovor svakome tko od nas zatraži razlog nade koja je u nama, nego nas uči da to činimo štujući Krista kao Gospodina u svojim srcima. A što to znači nego podrediti se potpuno i bezrezervno Kristovom gospodstvu!

Slično nas i Pavao poučava kako trebamo dopustiti milosti Božjoj da nas odgaja da se odrečemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime, pojavu sjaja velikog Boga, našeg spasitelja Isusa Krista. (Tit.2,12-13)

Dakle, svaki kršćanin koji je položio svoju nadu u Krista mora „živjeti kao što je i on živio u ovom svijetu“ (1Iv.2,6) jer „tko god je položio ovu nadu u Njega čisti se od grijeha kao što je on čist.“ (1Iv.3,3) kako nam kaže apostol Ivan. No kako bi drukčije i mogli dati valjan razlog nade koja je u nama, ako se ta nada ne odražava u našem umjerenom, pravednom i pobožnom životu u ovom svijetu.

Najprije trebamo biti ljudi u kojima će se moći vidjeti ta nada, da bi se uopće i mogao zatražiti odgovor za razlog nade koja je u nama. Prema Svetom Pismu naše kršćansko

svjedočanstvo je najefikasniji način komuniciranja poruke ovome svijetu da IMA NADE, i da je naša i njihova jedina nada ISUS KRIST!